

Bilag

Et af udvalgets spørgsmål til miljøministeren og dennes besvarelse heraf

Spørgsmål 23:

Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelse af 21. april 1992 fra Industrirådet, jf. bilag 26.

Svar:

Industrirådet bemærker, at der skulle være en modstrid mellem bemærkningerne i lovforslaget til § 2, stk. 4, om, at »det årlige bidrag til anlæg og drift kun opkræves efter vandforbrug« og lovforslagets § 2, stk. 7, om, at der kan pålignes særbidrag for særlig forurenede spildevand.

Bemærkningen til § 2, stk. 4, er en præcisering af de konsekvenser af lovforslaget, der følger af mindsteafledningsrettens bortfald. Konsekvensen er, at der kun kan opkræves årlige bidrag til anlæg og drift som et samlet enhedsbidrag efter målt eller skønnet vandforbrug og ikke som i den gældende lov: Bidrag til anlæg efter mindsteafledningsretten uanset vandforbrug og bidrag til drift efter vandforbrug.

I § 2, stk. 7, bestemmes det, at der for erhvervsvirksomheder med *særlig forurenede spildevand* – ud fra forurenere betaler-princippet – kan opkræves en forhøjet kubikmeterpris, der er fastsat ud fra de ekstraomkostninger, der er ved at behandle spildevand med en forureningsgrad, der er større end den, der forekommer i husspildevand.

Der er således ingen modstrid i lovforslaget. Det er derfor heller ikke rigtigt – som anført af Industrirådet – at lovforslaget er til hinder for, at taksterne kan fastsættes ud fra sagligt begrundede omkostninger ved at *behandle spildevandet*.

Derimod åbner lovforslaget ikke mulighed for at fravige det solidariske princip om ensartede takster uanset geografisk beliggenhed, og uanset hvilke omkostninger der har været forbundet med *etableringen af spildevandsanlæg* i det pågældende område, herunder mængderabatter.

Det af Industrirådet vedlagte eksempel med et slagteri i X-købing Kommune (mindre landkommune) giver anledning til følgende bemærkninger:

I eksemplet begrundes det urimelige forhold bl.a. med, at slagteriets vandmængde ikke har større betydning for ledningsnettets dimensioner og udstrækning, hvorfor udgifterne til det stærkt forgrenede ledningssystemes renovering ikke fordeles efter de omkostninger, der er foranlediget af udledningen.

Da ledningernes dimensionering hovedsagelig er betinget af regnvandsafledningen og derfor arealbetinget (bebygget og befæstet areal), skulle bidragene til ledningssystemet – hvis man følger den tankegang, der ligger i det anførte eksempel – derfor også være arealbetinget.

Ved i den gældende lov at fastsætte en mindsteafledningsret på 0,25 m³ vand pr. m² grundareal pr. år uanset vandforbrug er der tilvejebragt en arealafgift, der netop tager hensyn til dette forhold ved at fordele udgifterne på grundarealer uafhængigt af vandforbrug.

Ved mindsteafledningsrettens bortfald flyttes de heraf beregnede løbende anlægsbidrag fra virksomheder med ofte betydelige vandmængder fra tage og befæstede arealer over på vandforbrugende virksomheder.

Industrien giver udtryk for, at den gældende lovs mindsteafledningsret er urimelig for virksomheder med et stort grundareal, men et lille vandforbrug, fordi de kommer til at betale for mere, end de bruger. Denne urimelighed rettes med lovforslaget.

Over for lovforslaget fremføres med slagterieksemplet den omvendte anke. Ifølge denne anke øges stærkt vandforbrugende virksomheders bidrag til anlægsudgifterne for meget. Herved får de de samme problemer som virksomheder, der tidligere betalte for et højt arealbetinget vandforbrug uden at belaste anlæget tilsvarende.

Med lovforslaget vil alle virksomhedstyper imidlertid få en fordel af et mindre vandfor-